

uden, at der her ikke kan være Tale om Consequents. Consequentsen skal bestaae deri, at man vil gennemføre sit Formaal, uden at opoffre Noget deraf; men et saadant Formaal maatte dog have nogen Betydning og Vigtighed. Man siger, at man ikke vil forandre Noget i den nugældende Grundlov, uden hvad der er absolut nødvendigt, det kan man forstaae; men at lade Noget staae, for hvis Betydning og Vigtighed man ikke kan gøre sig selv Rede, synes mig ikke at være Consequents men noget ganske Andet, nemlig „at lege Blindebuk“ med Consequentsen.

Lindberg: Det kan vistnok ikke forundre mig, at den ærede Minister ønsker, at § 71 skal udgaae af Grundloven, da han har vist en saa stor Modfærthed for at beholde den saa kort som mulig; men jeg skal ikke desto mindre blive fast ved min Beslutning at stemme for, at den skal optages, om jeg saa skulde blive den Æneste, der stemte derfor, og jeg skal ikke lade mig affrække af de Hensyn, som bleve anførte, at den for Fremtiden ingen Betydning kunde faae; thi det er virkelig umuligt saavel for den ærede Minister som for noget Menneſte at forudsige eller forudsæe, om der ikke kan komme saadanne Omstændigheder og en saadan Tid, da ogsaa Regjeringen kunde ønske en Sag afgjort ved en forenet Rigsdag. Jeg vil spørge Alle, om denne Paragraph, naar den optages i Grundloven, paa nogen Maade kan være til Hinder for, at Fællesforfatningen kan komme istand. Og det er det, vi skulle spørge om, det er det, hvorom det i Diebliffet gjælder. Alle de, som ville bevare Grundloven og ønske den gennemført, have ikke noget andet Spørgsmaal at forelægge sig; og da Thinget trådte sammen i Udvalg, gif vi ogsaa Alle ud fra den Forudsætning, at vi skulle bevare af Grundloven alt, hvad der kunde forenes med den Fællesforfatning, som vi endnu endnu ikke have seet, og med hvilken vi endnu lege Blindebuk. Men naar vi ere gaaede ud derfra, mener jeg ogsaa, at vi consequent skulle gennemføre denne Grundsatning. Kan man altsaa ikke paavise, at denne Paragraph staaer i Veien for Fællesforfatningens Gjennemførelse, saa paaſtaaer jeg, at naar vi vilde bevare vor

Consequents, bør vi ogsaa bibeholde denne Paragraph i Grundloven; forsaavidt saadanne Omstændigheder muligen kunne komme, som kunde gjøre dens Anvendelse ønskelig. Kan den ikke bruges, gjør den ingen Skade, og kan den bruges, er den paa sit rette Sted.

Ordføreren: Jeg troer at skulde en lille Bemærkning ved § 44, for dog end yderligere at retfærdiggjøre den Vægt, man lægger paa at beholde denne Sætning. Derfor § 44 bliver staaende, saaledes som den staaer i Udcastet: „Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer, der vælges paa 4 Aar, Halvdelen af Landsthinget og Halvdelen af Landets øverste Domstol blandt disses egne Medlemmer. Den vælger selv sin Formand af sin egen Midte“, uden at der tilføies den Sætning: „En Lov ordner nærmere Forsøgningsmaaden“, saa er det klart, at man for ethvert enkelt Tilfælde kunde bestemme en egen Forsøgningsmaade. Vi maa vel lægge Mærke til, at det er en Domstol, som ikke sidder jævnlig til Doms, som bliver kaldet til at fremtræde som en virkende Domstol i det Diebliff, vigtige politiske Handlinger skulle undersøges og deres Skæbne afgjøres, som have udført dem. Det maa imidlertid være vigtigt for Mænd, der kunne komme til at blive stillede for en saadan Domstol, at Diebliffet faaer saa liden Indflydelse paa deres Sags Afgjørelse, som muligt, og det faaer allerede en mindre Afgjørelse derved, at Medlemmerne ere valgte paa 4 Aar, og ikke blive valgte for ethvert enkelt Sogsmaal, som finder Sted, og Afgjørelsen af de Paagjældendes Sag bliver endnu mere uafhængig af Diebliffets Indflydelse derved, at Forsøgningsmaaden, som i en væsentlig Grad kan bidrage til at stille dem gunstigt eller ugunstigt, er forud bestemt. Det er Aarsagen, hvorfor denne Sætning fra Begyndelsen af er føiet til Paragraphen, og det er derfor vistnok ogsaa ganske nyttigt, om den bliver sat til igjen. Den har for Diebliffet mindre Betydning, fordi en saadan Lov om Forsøgningsmaaden existerer; men existerede den ikke, saa kunde Paragraphen vistnok være mindre heldig for dem, der i sin Tid kunde komme til at blive stillede for en saadan Domstol, end den nu er. Nu ligger det i Sa-